దృష్ట

కస్తూరి మురళీ కృష్ణ

ఒక్కమాట

దక్షిణ భారతం పైకి దండెత్తి వచ్చిన మొదటి ముస్లిం సేనాని మాలిక్ కాఫర్. అల్లావుద్దీన్ ఖిల్జీ ఢిల్లీ పాలకుడిగా ఉన్న సమయంలో మాలిక్ కాఫర్ మలబారు తీరం వరకూ చొచ్చుకు వచ్చాడు. మధురపై దాడి చేశాడు. శ్రీరంగంలో మారణహోమం సృష్టించాడు. చిదంబర ఆలయాన్ని పునాదులతో సహా పెకిలించి వేశాడు. బోలెడంత సంపదను ఏనుగులపై మోసుకుని ఢిల్లీ తీసుకు వెళ్ళాడు. ఆ దండయాత్ర ఈ కథకు ఆధారం. మాలిక్ కాఫర్ దండయాత్ర వల్ల భారతీయ సమాజంలో జరిగిన అల్లకల్లోలాన్ని, భారతీయ మనస్తత్వం పై కలిగిన గాయాల ప్రభావాన్ని వర్ణించటం ఈ రచన ప్రధానోద్దేశ్యం. మనకు సాధారణ చరిత్ర పుస్తకాలలో, కనబడని ఘోరమైన చేదు నిజాలు, మనల్ని మనం మరిచిపోతున్న తరుణంలో, మన పూర్వీకులు ఎన్ని దారుణమైన మారణకాండలను అనుభవిస్తూ కూడా ధర్మాన్ని పదిలంగా కాపాడాలో, ప్రజలకు తెలియ చెప్పాలన్న ఆశయంతో ఈ రచన సాగుతుంది. చరిత్రలో జరిగిన గాయాలను తిరిగి తోడటం కాదిది. మానని గాయాల స్వరూపాన్ని అర్థం చేసుకోవటం ద్వారా వాటి చికిత్సకు ఉపక్రమించుటంతో పాటు, భవిష్యత్తులో ఇటువంటి గాయాలు కాకుండా జాగ్రత్తలు పడేందుకు దేశ ప్రజలను ఉద్యుక్తులను చేయటం ఈ రచన లక్ష్యం. అనేక చారిత్రక ఆధారాలు, చారిత్రక పాత్రలు, కాల్పనిక పాత్రలలో కలగలిపి సాగించిన రచన ఇది.

మురళీకృష్ణ

(గత సంచిక తరువాయి)

బయట శబ్దాలు మరీ దగ్గరగా వినిపిస్తున్నాయి. ఆర్తనాదాలు భీకరంగా వినిపిస్తున్నాయి. వీటికి తోడుగా, పెద్ద పెద్ద శబ్దాలు, ఎవరో బలమైన దానితో గోడలను మోదుతున్నట్టు వినిపిస్తున్నాయి.

బయట జరుగుతున్న గోలను వింటూ ఏం జరుగుతోందో ఊహిస్తున్న చంద్రశేఖరుడు గుడిలోని విగ్రహం వైపు చూశాడు.

పూజారి కళ్ళు మూసుకుని మంత్రాలు బిగ్గరగా ఉన్మత్తుడిలా చదువుతున్నాడు. తన మంత్రాల శబ్దంతో బయట నుంచి వినిపిస్తున్న హోరును ముంచెత్తి వేయాలన్నట్టుంది అతని ప్రవర్తన.

మాధవుడు నిర్భావంగా నిలుచుని ఉన్నాడు. అతడిని చూస్తుంటే, చావు తప్పదని తెలిసి, వధ్యశిల దగ్గర తన వంతు రావటం కోసం ఎదురుచూస్తున్న మనిషి గుర్తుకు వస్తున్నాడు.

ఇంతలో తలుపుపై ఎవరో బాదేరు.

తలుపు తెరవాలో, వద్దో తెలియదు. ఎవరు గెలుస్తున్నారో తెలియదు. తలుపు తెరిస్తే, ప్రళయజలంలా శత్రుసేనలు లోపలకు దూకుతాయేమో!

హఠాత్తుగా చంద్రశేఖరుడికి తనకు మరణ సమయం ఆసన్నమైందని అర్ధమైంది!

మరణం!

ఆ ఆలోచననే హఠాత్తుగా అతడి వెన్నునుంచి చలిభావనను శరీరమంతా పాకించింది. ఒళ్ళంతా చల్లబడిపోయినట్టయింది.

కత్తి పట్టుకున్న చేతులు రాళ్ళలా అనిపించాయి.

ఎలా ఉంటుంది మరణం? ఏమౌతుంది మరణిస్తే?

తనకింకా బోలెడంత జీవితం ముందుంది. అనుభవించాల్సింది ఎంతో ఉంది. ఇంకా తన జీవితం ఆరంభమే కాలేదు, అప్పుడే మరణమా?

'ధన్' పెద్ద శబ్దం అయింది.

మందిరం గోడ అదిరింది.

అప్పుడే అర్ధమయింది చంద్రశేఖరుడికి బయట ఏమవుతుందో...

ఇప్పుడు బయట యుద్ధం జరగటం లేదు. యుద్ధం అయిపోయింది యుద్ధంలో శత్రువును ఓడించిన సైనికులు ఇప్పుడు, మందిరం గోడలపై ఉన్న మణిమాణిక్యాలను తొలుచుకుంటున్నారు. బంగారం గోడలను విరిచి తీసుకుంటున్నారు.

ఇక శత్రువు తమ దగ్గరకు రావటానికి ఎక్కువ సమయం లేదు.

మొత్తం తాము మిగిలింది ముగ్గురు.

ముగ్గురిలో పూజారి పనికిరాడు. మాధవుడు, తాను ఎంతమందిని ఎదుర్కోగలరు?

చంద్రశేఖరుడు ఓ నిర్ణయానికి వచ్చాడు.

తాను బ్రతకాలి. ఎలాగయినా బ్రతకాలి.

తుఫాను గాలికి ఎదురు నిలిచినవి విరిగిపోతాయి. వంగిన గడ్డిపోచ, గాలి తగ్గగానే మళ్ళీ తలెత్తుతుంది.

తన జీవితం అమూల్యమైనది. దాన్ని 'విజయమో, వీరస్వర్గమో' అంటూ ప్రాణాలు పోగొట్టుకోవటం వల్ల స్వర్గం దక్కటం అటుంచి, ఈ జీవితం పోతుంది. ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాడు చంద్రశేఖరుడు.

మాధవుడి వైపు చూశాడు. అతడు నిర్భావంగా తలుపువైపే చూస్తున్నాడు. దడదడమంటోంది తలుపు.

'దర్వాజా ఖోలో..' కర్కశంగా వినిపించింది స్వరం.

* * * * *

గంగాధర శర్మ కళ్ళు గుంజుతున్నాయి అడవిలోకి తీక్షణంగా చూసి చూసి ఒక్కసారి కదలిక కనిపించింది. ఆ తరువాత ఏమీలేదు. ఏదో కావటం కోసం ఎదురు చూడటం దుర్భరంగా ఉంది.

ఇంతలో పద్మిని తన వైపు వస్తూ కనిపించింది. ఈమె ఎందుకు వస్తోంది?

ఊళ్ళో వాళ్ళ రక్షణ కోసం ఉండాల్సిన ఆమె ఇటువస్తోందెందుకు?

ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు ఆమెవైపు.

'ఎలా ఉంది పరిస్థితి?' అడిగింది పద్మిని.

'ఇలా ఉంది. ఏమీ లేదు.' నిరుత్సాహంగా చెప్పాడు గంగాధర శర్మ.

'ఏదో కదలిక కనిపించిందన్నావట?'

'అవును. కానీ ఇప్పుడు ఆలోచిస్తే భ్రమ అనిపిస్తోంది' అన్నాడు.

ఏదో ఆలోచిస్తూ నిలబడింది పద్మిని.

'అడవి చెట్ల నీడలో ఎవరో ఉన్నట్టు మీకు అనిపిస్తోందా?' మెల్లిగా అడిగింది. ఒక్క క్షణం ఆమె వైపు పరీక్షగా చూశాడు గంగాధర శర్మ. చివరికి నెమ్మదిగా చెప్పాడు.

'నా మనసుకయితే, అడవిలో అణువణువూ, ఆకులకూ శత్రువే అయినట్టు అనిపిస్తోంది. కానీ.. ఎవరూ ప్రత్యక్షంగా కనబడటం లేదు.'

తల పంకించింది పద్మిని.

'శత్రువు మాయగాడు. ఇక్కడ మీరు పొంచి ఉన్నట్టు పసికట్టి ఉంటాడు.'

'కానీ శత్రువు వస్తున్నదే దాడికి కదా? మేం ఉంటే నష్టం ఏమిటి? మాతో పోరాడవచ్చుకదా?'

'యుద్ధం అంటే కళ్ళు మూసుకుని కత్తి పట్టుకుని రంగంలోకి దూకి కనబడినవాడిని చంపటం, లేకపోతే చావటం కాదు. యుద్ధం కూడా ఒక సృజనాత్మక ప్రక్రియ. '

ఆశ్చర్యంగా చూశాడు గంగాధర శర్మ ఆమె వైపు.

'యుద్ధానికి వ్యూహం ఉంటుంది. ప్రణాళిక ఉంటుంది. తనూ తక్కువ నష్టంతో ఎక్కువ లాభం పొందే పథకాలు వేయటం ఉంటుంది. ముఖ్యంగా ప్రత్యర్థి మనస్తత్వాన్ని అంచనా వేసి, అతని బలహీనతలను పసికట్టి దాని ఆధారంగా విజయం సాధించటంలో అసలు నైపుణ్యం ఉంటుంది. అంతేతప్ప, చంపటం, చావటం యుద్ధం కాదు.'

'మరి మన ప్రణాళిక ఏమిటి?'

నవ్వింది. 'మనం యుద్ధం చేయటం లేదు'

'అదేమిటి?'

'మనం చావుకోసం ఎదురు చూస్తున్నాం. మన ప్రాణాల్ని కూడా రక్షించుకోవటం రాదు మనకు' అంది.

తన చేతిలో కత్తివైపు చూశాడు గంగాధరశర్మ. అది చూసిన నవ్వింది పద్మిని. 'మా తండ్రిగారు అంటూండేవారు. ఆద్యంతాలు లేనిది మనధర్మం. కానీ జీవన విధానం సమకాలీన పరిస్థితులకు అనుగుణంగా మారుతూంటుంది. దానికి తగ్గట్టు. ధర్మం గురించిన అవగాహనలోనూ, ఆలోచనల్లోనూ మార్పులొస్తాయి. ధర్మం మౌలిక స్వరూపం మారకున్నా, స్థూలంగా మారుతుంది. రామాయణం, భారతం భారతీయ ధర్మానికే అయినా, జీవన విధానం, పరిస్థితులు, ధర్మాన్ని అర్థం చేసుకోవటంలో చాలా తేడాఉంది. అదంతే'

'అంతేకదా, నది జన్మస్థలంలో ఉన్నట్టే సమాజాన్ని చేరేవరకూ ఉండదు కదా! అది ప్రవహించే ప్రాంతం. కలిసే ఉపనదుల వంటి అనేక విషయాలు దాని లక్షణాన్ని నిర్ణయిస్తాయి.'

'ఒకప్పుడు మనం వీరులం. ఇప్పుడూ వీరులమే. అప్పటికే ఇప్పటికే మన వీరత్వంలో తేడా వచ్చింది. ఎక్కడో మన ప్రయాణంలో మనలో ఆత్మరక్షణకన్నా ఆత్మత్యాగానికే ప్రాధాన్యం వచ్చింది. ఆత్మనూన్యతా భావం ప్రవేశించింది. ఎదుటి వారిని గౌరవించటం, వారిని మనకన్నా అధికులుగా భావించి, మనల్ని మనం చులకన చేసుకోవటంగా మారిపోయింది. ఇది మొత్తం మన సమాజ మనస్తత్వంలోనే పరాజయ భావనను పెద్దపీట వేసింది.'

ఆమె మాటలు వింటూ ఆలోచిస్తున్నాడు గంగాధర శర్మ.

'కానీ ఇప్పటికీ మన రాజులు తురుష్కులతో పోరాడుతున్నారు. లొంగిపోలేదు.' ఇవాళ్ళ కాకుంటే రేపయినా లొంగుతారు ఎందుకంటే, మనలో ఐకమత్యం తక్కువ. అహంకారం ఎక్కువ. తాత్కాలిక ఆవేశాలకిచ్చిన ప్రాధాన్యం, శాశ్వత లాభంపై ఉండటం లేదు. అందుకే, గంపెడంత దేశంలోకి గుప్పెడంత మంది చొరబడి, రాజ్యాలను ఆక్రమిస్తూ, తమ సంఖ్య పెంచుకుంటూ వరదలా మనల్ని ముంచెత్త గలుగుతున్నారు. మనం ఒకే రకంగా, ఒకే కోణంలో ఆలోచిస్తున్నాం. మన గురించి మన అభిప్రాయం మారాలి. మనసుతో ఒకటై..'

ఆమె మాటలు పూర్తి కాలేదు.. ఊళ్ళోంచి ఆర్తనాదాలు వినిపించాయి. గంగాధర శర్మ పద్మిని వైపు చూశాడు.

పద్మిని విరక్తిగా నవ్వి, లేచి నిలబడింది. అంతలో ఓ పిల్లవాడు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు.

'తురుష్కులొచ్చేశారు. వచ్చేశారు' ఆయాసంగా అరుస్తున్నాడు. మాట స్పష్టంగా లేదు. కళ్ళల్లో పిచ్చి చూపు ఉంది. చేతులు ఊపుతూ, అరుస్తూ పడిపోయాడు. ఒక్కసారిగా, రాళ్ళ చాటున మగ్గి ఉన్న వారంతా బయటకు వచ్చారు. ఊరివైపు పరుగెత్తసాగారు.

పరుగెత్తబోయిన గంగాధరశర్మ. పద్మిని వైపు చూసి ఆగిపోయాడు.

'నేను ఊరికి వచ్చినప్పటి నుంచీ చెపుతున్నాను. ఏదో ఒక రోజు తురుష్కులు మన ఊరిపై వచ్చి పడతారని. ఎవ్వరూ నా మాట వినలేదు. నా హెచ్చరికను పట్టించుకోలేదు. ఇప్పుడు హఠాత్తుగా ఆయుధాలు పట్టుకుని తమని తాము రక్షించుకోగలగటం ఎవరికయినా సాధ్యమా? ఇంత ఆద్యంతాలు లేని ధర్మానుయాయులయినా ఇలాంటి యుద్ధంలో గెలవగలమా?'

ఆమె మాటలు పూర్తి అవుతూండగా, ఆమె గంగాధర శర్మవైపు చూసింది. అతని చూపులు గడ్డకట్టుకు పోయినట్టు అడవి వైపు ఉన్నాయి.

ఆమె తనవైపు చూడగానే మౌనంగా అడవి వైపు వేలు చూపించాడు. ఆ వైపు చూసింది.

అడవిలో చెట్ల చాటు నుంచి వెలుపలకు వచ్చి, కేకలు పెడుతూ, గుర్రాల మీద కొందరు, పరుగెత్తుతూ కొందరు, కత్తులు ఊపుతూ వేగంగా తమ వైపే వస్తున్నారు.

నవ్వింది పద్మిని, కత్తి ఝళిపిస్తూ

'అదీ సృజనాత్మక యుద్ధం అంటే వారంతా చెట్ల చాటునే ఉన్నారు. కొందరు మాత్రం వేరే దార్లో రహస్యంగా ఊళ్ళో ప్రవేశించారు. అది చూసి, మనవాళ్ళు తమ స్థానాలు వదలి ఊళ్ళోకి పరుగెత్తారు. ఇప్పుడు అసలు సైన్యం వస్తోంది. ఆ సైన్యం నుంచి ఊరిని కాపాడటానికి నువ్వు, నేను మిగిలాం' అంది.

కత్తి ఎత్తి పట్టుకుని సిద్ధంగా నిలబడింది.

ఏం చేయాలో తెలియనట్టి అయోమయంగా నిలుచుండిపోయాడు గంగాధరశర్మ.

అన్నింటినీ తనలో కలిపేసుకోవాలన్న ఆత్రంతో ఎగిసిపడూతూ, దూకుతూ వస్తున్న మహా అలలా తురుష్కులు పరిగెత్తుకు వస్తున్నారు.

మాధవుడి వైపు చూశాడు చంద్రశేఖరుడు.

మాధవుడు నిర్భావంగా నిలుచున్నట్టున్నాడు. కానీ అతని పెదవులు నిశ్శబ్దంగా కదలుతున్నాయి.

తలుపు మీద బాదుడు పెరిగింది.

గోడలను మోదుతున్న బలమైన వస్తువుతో తలుపును తాకుతున్నారు.

బలమైన తాకిడికి తలుపు ఊగుతోంది.

చంద్రశేఖరుడు గర్భగుడిని పరిశీలనగా చూశాడు.

నేలతో సహా అణువణువూ రత్నాలు తాపడం చేసి ఉన్నాయి. శివుడి మూడో కన్ను ఎర్రగా వజ్రాలతో ధగధగలాడుతోంది.

శివలింగంలో సహస్ర లింగాలున్నాయి. ఒకో లింగం వజ్రంతో చేసింది. గోడలు, పైకప్పులు మణి మరకత మాణిక్యాలతో నిండి ఉన్నాయి.

ఇన్ని అలంకరణలు చేశారు. ఇంత భక్తితో ధ్యానిస్తున్నారు. ఈ కదలని రాయికోసం ప్రాణాలు అర్పిస్తున్నారు.

ఎందుకోసం?

తలుపు ఊగటం వేగవంతమయింది.

ఇంకా ఎంతోసేపు ఆగదు తలుపు.

గబగబా తన శరీరంపై తాను హిందువు అని గుర్తించే గుర్తులను తుడిపేయటం ఆరంభించాడు చంద్రశేఖరుడు.

నుదుటిపై ఉన్న విభూతిని తుడిపేశాడు. చేతికి ఉన్న కంకణం విప్పేశాడు. వేకికి ఉన్న ఉంగరాలు తీసేశాడు. జంధ్యం తీసేశాడు.

కత్తి పట్టుకుని సిద్ధంగా నుంచున్నాడు.

చంద్రశేఖరుడి చర్యలను గమనించినా మాధవుడు గమనించనట్టే ఉన్నాడు.

పూజారి ఇవేవీ గమనించే స్థితిలో లేడు.

భళ్ళున తలుపు విరిగింది.

*****

'నన్ను ప్రాణాలతో తురుష్కులకు చిక్కనివ్వను' పక్కనే ఉన్న గంగాధర శర్మతో అంది పద్మిని.

పద్మినిలానే తానూ సిద్ధంగా నుంచున్నాడు గంగాధర శర్మ.

ముంచెత్తే అలలాగా వచ్చేస్తున్నారు తురుష్కులు. వారివల్ల లేస్తున్న ధూళి ఆకాశానికి ఎగురుతోంది.

ఇంతలో ప్రహరసింహుడు వచ్చి పద్మినికి మరోవైపు నిలబడ్డాడు.

కత్తులు ఎత్తి పట్టుకుని ముగ్గురూ, తురుష్కుల తాకిడిని ఎదుర్కొనేందుకు సిద్ధంగా నుంచున్నారు.

*****

దూరం నుంచి అంతా చూస్తున్న శూరవర్మ కంటనీరు కదలింది. కాస్సేపటి క్రితం బంగారంతో, పొదిగిన రత్నాలతో ధగధగలాడిన మందిరం ఇప్పుడు అస్థిపంజరంలా ఉంది. ప్రాణం లేని శరీరంలా ఉంది.

ఇంకా సైనికులు గోడల అణువణువూ వెతుకుతున్నారు.

ఎక్కడ ఏ విలువైనది కనిపించినా దాన్ని నిర్దాక్షిణ్యంగా పగలుగొడుతున్నారు. అది అందమైన స్త్రీ శిల్పం కావచ్చు, ప్రశాంతంగా ఆశీర్వదిస్తున్న దైవ శిల్పం కావచ్చు. అందంగా చెక్కిన లతలు, ఇతర చిత్రపటాలు కావచ్చు. వారి దృష్టి, డేగ దృష్టి ఆహారం పైనే ఉండేట్టు, విలువైన వాటిపైనే ఉంది.

అంతటితో ఆగటం లేదువారు. కసిగా గుడిని కుళ్ళబొడుస్తున్నారు. అది దేనిమీదకసో, ఎందుకని అంతకసో అర్థం కావటం లేదు.

దేన్నో సమూలంగా పెకిలించి వేయాలన్న కసి అది. నామరూపాలు లేకుండా చేయాలన్న కసి అది. అసలు తమను కాక మరొకరికి జీవించే హక్కులేవీలేదన్న విశ్వాసంతో, వాడు జీవించి ఉన్నందుకు వాడిని అంతం చేయాలన్న కసి అది.

పెద్ద శబ్దంతో ధ్వజ స్థంభాన్ని విరిచేశారు.

అది క్రింద పడుతూనే, ఈగలు మూగినట్టు సైనికులు దాని చుట్టూ మూగారు. దాన్ని ముక్కలు ముక్కలుగా విరిచేస్తున్నారు.

తననెవరూ పట్టించుకునే స్థితిలో లేరని నిర్ధారించుకున్న శూరవర్మ తనతో మిగిలిన అయిదారు గురిని తీసుకుని గుడి శిధిలాల దగ్గరకు వెళ్ళాడు. వాళ్ళంతా తమ హిందూ గుర్తింపు చిహ్నాలు వదిలివేశారు. చూస్తే వారు మతం మారి ఎక్కువ కాలం అవలేదని ఎవరయినా అనుకునేట్టున్నారు వారు. చకచకా గుడిలోపలకు అడుగు పెట్టారు.

లోపల కనిపిస్తున్న దృశ్యం వారికంట నీరు తెప్పించింది.

గుడి ఆవరణ అంతా ఎవరో రాక్షసులు కదం తొక్కుతున్నట్టుంది. వాళ్ళకి పవిత్రత, గౌరవం అన్న పదాలకు అర్థం తెలిసినట్టులేదు అనుకున్నాడు శూరవర్మ. కొందరు గోడలను విరగ్గొడుతున్నారు. ఇంకొందరు గోడలపైని విగ్రహాలను విరగ్గొడుతున్నారు.

అంతలో శూరవర్మ దృష్టి మరోవైపు మళ్ళింది.

వారి మతపెద్ద ఓ చోట నిలుచుని ఆదేశాలిస్తున్నాడు. కొందరు పట్టుబడ్డ హిందువుల్లా ఉన్నారు. వారు విరిగిన ఇటుకలను, రాళ్ళను మోస్తున్నారు. మౌల్వీ నిలబడి ఆ శిధిలాలతో వారితో తనకంటూ తాత్కాలికంగా వసతి నిర్మింపచేస్తున్నాడు.

ఎంతకసి! ఎంత అహంకారం! తమ గెలుపు సంపూర్ణం కావాలని, తమ ఆధిక్యాన్ని సంపూర్ణంగా ప్రదర్శించాలని ఎంత ఆత్రం!

ఇంతలో పెద్ద శబ్దంతో గర్భగుడి తలుపు విరిగింది. పెద్ద కేకలు వినిపించాయి.

తన తోటి వారికి సైగ చేశాడు శూరవర్మ.

వారూ ఆ వైపు కదిలారు.

✡✡✡

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగాల కోసం

కౌముది గ్రంధాలయాన్ని సందర్శించండి

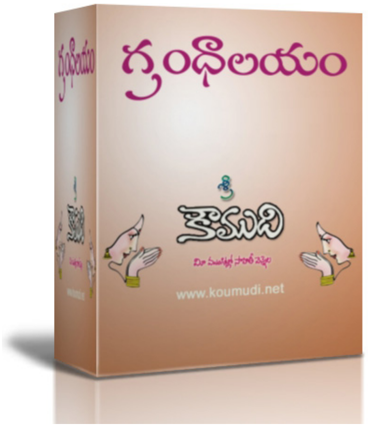

Click here to go to KOUMUDI Library

Click here to share your comments on this serial